

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobkyně: **O. K.**
st. přísl. U.
t. č. pobytem X
adresa pro doručování: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. OAM-753/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i)

zákonu o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) Polská republika. Žalobkyně učinila sporným, zda je napadené rozhodnutí v souladu s čl. 17 nařízení Dublin III.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobkyně podala dne 8. 7. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Jako důvod žádosti uvedla, že na Ukrajině nemůže zůstat, nedá se tam žít z důvodu války.
3. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyni bylo uděleno vízum Polské republiky s platností ode dne 27. 10. 2021 do dne 8. 4. 2022 a počtem 164 dní pobytu na území. Dle polských právních předpisů platí, že pokud zákonný pobyt ukrajinského státního příslušníka na základě polského víza vypršel po datu 24. 2. 2022, kdy započal válečný konflikt na Ukrajině, zákonný pobyt ukrajinského státního příslušníka je prodloužen. Podle informací Polské republiky bylo vízum žalobkyni prodlouženo nejméně do 30. 9. 2025.
4. Žalovaný dospěl k závěru, že příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III Polská republika.
5. V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda v Polsku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Vycházel z Informace OAMP, *Polsko, azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém*, ze dne 21. 11. 2024. Z této zprávy podle žalovaného nevyplývá, že by polský azylový systém trpěl nedostatky vedoucími k hrozbě nelidského nebo ponižujícího zacházení pro žalobkyni. Žalovaný předešel relevantní právní úpravu azylového řízení v Polsku a shrnul postup při podání a vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, opravné prostředky a systém ubytování žadatelů. Popsal také situaci žadatelů vrácených do Polska na základě nařízení Dublin III. Dále poukázal na to, že orgány EU, Evropský soud pro lidská práva, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky („UNHCR“) nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo existenci systémových nedostatků v Polsku.
6. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dále zabýval aplikací čl. 17 nařízení Dublin III. Uvedl, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní výhrady proti řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku, ani proti pobytu v Polské republice. V Polsku v minulosti dlouhodobě pobývala a má zde stále zázemí. V Polsku bude žalobkyni poskytnuto ubytování a bude moci čerpat z další přijímací pomoci. Žalovaný proto konstatoval, že nenašel relevantní důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

7. Žalobkyně má za to, že její žádost by měla být posuzována v České republice, protože v Polsku nemá ničeho a nikoho. Na území ČR naopak našla zázemí, materiální pomoc i psychologickou podporu. V Praze, kde aktuálně bydlí, žije na základě povolení k trvalému pobytu pět jejích dobrých kamarádek z dětství. U jedné z nich žalobkyně bydlí a může zde žít dlouhodobě. Žalobkyni podporují i finančně. V Polské republice se začala uprchlická krize obracet a žalobkyně zde musí čelit hojným xenofobním útokům a ústrkům. V Polsku se necítí přijímaná a v bezpečí. V podání ze dne 21. 10. 2025 žalobkyně doplnila, že je v ČR dlouhodobě integrovaná, řádně dodržuje zákony a snaží se žít poctivý a klidný život.

8. Z uvedených důvodů má žalobkyně za to, že by měla Česká republika v jejím případě využít možnost diskrečního posouzení podle čl. 17 nařízení Dublin III. Setrvání žalobkyně v ČR je totiž jediné racionální řešení. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul důvody, na nichž bylo napadené rozhodnutí založeno, včetně argumentace k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Považuje jej za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí.

IV. Posouzení věci soudem

10. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalobkyně i žalovaný s tím souhlasili) a soud zároveň nepovažoval konání jednání za nezbytné.
11. Podstatou žaloby je námitka nedostatečného posouzení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Podle něho se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Toto ustanovení má diskreční povahu a ponechává na uvážení každého členského státu, zda k tomu přistoupí (viz rozsudek ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17, body 58–60).
12. S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členským státům je podle Soudního dvora EU na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Soudní dvůr připomněl, že tento závěr je v souladu s jeho judikaturou týkající se fakultativních ustanovení, podle které tato ustanovení přiznávají členským státům širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 10. 12. 2013, ve věci *Abdullahi*, C-394/12, bod 57), a také s cílem uvedeného čl. 17 odst. 1, aby byly zachovány výsady členských států při výkonu práva na poskytnutí mezinárodní ochrany (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 7. 2018, ve věci *X.*, C-213/17, bod 61).
13. Členský stát tedy má široký prostor pro uvážení, zda se rozhodne využít svého oprávnění převzít příslušnost k posouzení žádosti, k níž jinak příslušný není. Čl. 17 nařízení Dublin III neobsahuje žádné omezení z hlediska důvodů použití, ani žádný neurčitý pojem (např. „případ hodný zvláštního zřetele“). Oprávnění lze tedy využít s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17), resp. jak je uvedeno v bodu 17 preambule tohoto nařízení, prostor pro diskreční oprávnění vzniká zejména „z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny“.
14. Existence diskrečního oprávnění a širokého prostoru pro jeho využití však neznamená, že správní orgán není ve svém rozhodování nijak limitován a že může rozhodovat libovolně. Úkolem soudu v těchto případech je přezkum uvedeného diskrečního oprávnění, kdy je nutno posoudit, zda meze tohoto uvážení nebyly ze strany správního orgánu překročeny či zda toto uvážení nebylo zneužito (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As

133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou). Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Soudu přitom nepřísluší nahrazovat správní uvážení náležející správnímu orgánu vlastním uvážením soudním.

15. K aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III lze dále z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24) uvést, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III ustanovení učinit (viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k ČR, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby České republiky či pro jiný specifický vztah k němu).
16. Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě namístě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný podle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky (bod 33 citovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud zároveň v naposled odkazovaném rozsudku zdůraznil, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům.
17. Na základě uvedených východisek se tedy soud zaměřil na to, zda byly v případě žalobkyně dány okolnosti naznačující skutečnost, že by se mohlo jednat o případ hodný zvláštního zřetele, jež by ve vztahu k čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III vyžadoval důkladné odůvodnění, resp. že by výjimečnost případu žalobkyně prima facie směřovala k tomu, aby jeho žádost posuzoval nepřislušný stát, tj. ČR. Takové skutečnosti nebyly v případě žalobkyně dány.
18. Žalobkyně ve správním řízení pouze v obecné rovině uváděla, že se jí v Polsku nelíbí a že má v České republice kamarádky, zázemí a lidé jsou tu na ni milí. Teprve v žalobě doplnila argumentaci blíže nekonkretizovaným tvrzením o tom, že v Polsku musí čelit hojným xenofobním útokům a ústrkům.
19. Jakkoli je odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III poměrně stručné, je z něj zřejmé, z jakých důvodů nebylo uvedené ustanovení aplikováno. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně v Polsku dlouhodobě pobývala a její vazby k této zemi nevymizely. Neshledal současně žádné důvody k převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyně. A ani soud ve skutečnostech, na něž žalobkyně poukazuje (v ČR se cítí lépe a bezpečněji, má zde kamarádky a určité zázemí) nespatřuje důvody, pro které by bylo na místě o aplikaci čl. 17 odst. 1 uvažovat. Mezi tyto důvody bez dalšího nespadá subjektivní pocit větší bezpečnosti či existence přátelských vazeb. Tvrzení žalobkyně o dlouhodobé integraci v České republice nenasvědčuje doba, kterou zde strávila, ve srovnání s dobou,

kterou strávila v Polsku. Úvahy žalovaného o vazbách žalobkyně na stát příslušný k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu tak byly zcela na místě, jsou logické a mají podklad ve zjištěných skutečnostech.

20. Co se týká tvrzení o xenofobních útocích a ústrcích, ta nelze jako důvod pro aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení akceptovat jednak pro jejich obecnost, a jednak s ohledem na skutečnost, že je žalobkyně vznesla teprve v žalobě (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 3. 6. 2025, č. j. 2 Azs 32/2025-31). Řešení nežádoucích společenských jevů je v právním státě v působnosti k tomu příslušných orgánů. V případě Polska nejsou důvodné pochybnosti o tom, že jako členský stát EU požadavky kladené na právní stát naplňuje, a že v rámci své územní působnosti je schopen prostřednictvím příslušných institucí (policie, správní orgány) zajistit ochranu a pomoc osobám, jež by byly případným individuálním negativním projevům (v podobě deliktního jednání ze strany soukromých osob) vystaveny. Nutno současně podotknout, že tyto jevy jsou v určité míře přítomny i v jiných členských státech EU, včetně České republiky.
21. Materiální a finanční pomoc, jakož i nezbytnou lékařskou péči pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, poskytuje dle Informace OAMP rovněž Polská republika. Spokojenost žalobkyně se zajištěním těchto služeb v České republice není důvodem k převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Nutno doplnit, že přemístěním žalobkyně do Polska za účelem řízení o této žádosti současně nedojde k porušení práva žalobkyně zakotveného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. práva na soukromý a rodinný život.
22. Pokud žalobkyně v doplňujícím vyjádření soudu připomínala důvody, pro které by jí měla být udělena mezinárodní ochrana, předmětem soudního přezkumu není rozhodnutí o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. K posouzení této žádosti je dle pravidel nařízení Dublin III příslušná Polská republika.

V. Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, které mu žalobkyně vytýká. Proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 12. listopadu 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně